स्वदेशे निधनं यान्ति काकाः कापुरुषा मृगाः ॥३६४॥

अन्यच्च। यस्यास्ति सर्वत्र गतिः स कस्मात्
स्वदेशरागेण हि याति नाशं।
तातस्य कूपो ऽयमिति ब्रुवाणाः
क्षारं जलं कापुरुषाः पिबन्ति ॥३६५॥

५ अथ तत् समाकर्ण्य प्रोच्चैर्विहस्य यद्गविष्यः प्राह। अहो न भवद्भ्यां मन्त्रितं सम्यगेतदिति। यतः किं वाङ्मात्रेणापि तेषां पितृपितामहिकमेतत् सरस्त्यक्तुं युज्यते। यद्यायुःक्षयो ऽस्ति तदन्यत्रगतानामपि मृत्युर्भविष्यति। उक्तं च।

१० सर्पाणां दुर्जनानां च परछिद्रानुजीविनां।
अभिप्राया न सिध्यन्ति तेनेदं वर्तते जगत् ॥३६६॥

तदहं न यास्यामि। भवद्भ्यां च यत् प्रतिभाति तत् कर्तव्यं। अथ तस्य तं निश्चयं ज्ञात्वानागतविधाता प्रत्युत्पन्नमतिश्च निष्क्रान्तौ सह परिजनेन। अथ प्रभाते तैर्मत्स्यजीविभिर्जालैस्तज्जलाशयमालोक्य यद्गविष्येन सह तत् सरो निर्मत्स्यतां नीतं। ततो ऽहं ब्रवीमि।

१५ अनागतविधाता च प्रत्युत्पन्नमतिस्तथा।
द्वावेतौ सुखमेधेते यद्गविष्यो विनश्यति ॥३६७॥

तच्छ्रुत्वा टिट्टिभः प्राह। भद्रे यन्मां किं यद्गविष्यसदृशं सम्भावयसि। तत् पश्य मे प्रभावं। यदेनं दुष्टबुद्धिं समुद्रं स्वचञ्चा शोषयिष्यामि।

२० टिट्टिभी प्राह। अहो कस्ते समुद्रेण सह विग्रहः। तन्नयुक्तमस्योपरि विग्रहं कर्तुं। उक्तं च।

पुंसामसमर्थानामुपद्रवायात्मनो भवेत् कोपः।
पिठरं ज्वलदतिमात्रं निजपार्श्वानेव दहति तरां ॥३६८॥
महतस्तु रमा विलङ्घयन् निजदोषेण कुधीर्विनश्यति।

२५ कुरुते न खलु स्वयेच्छया शलभानिन्धनमिद्धदीधितिः ॥३६९॥